

angives nogen Frist i Loven; deraf vilde altsaa følge, at den vilde træde i Kraft efter de almindelige Regler. Det gør for saa vidt ikke noget, som Hovedtanken i § 1, som vel alle ere enige om, ikke kan komme til at træde i Kraft, før Udenrigsministeriet har taget den Bestemmelse, at Konsulen paa Stedet skulde have denne Myndighed. Det kan derfor gerne være, at det vil kunne fremfalde nogen Uklarhed, at der er en § 15 som den foreslaaede i Loven, og at det maaske kunde være rigtigere helt at udelade en saadan Bestemmelse om Lovens Krafttræden.

Hvad § 2 angaar, da mener jeg ganske vist, at den maa suppleres med de danske Bærnetingsbestemmelser; men det, der skulde udtales i § 2, er kun ganske almindeligt at sige, at Konsulen er kompetent som Dommer, og han bliver for saa vidt ogsaa kompetent i denne Henseende, saa at, dersom man har en Bærnetingsindsigtelse at fremsætte, maa den fremsættes for ham og paakendes af ham.

Hvad § 3 angaar, da tror jeg ikke, der behøves nogen særegen Regel om Afgangen til at fremsætte ny Beviser eller ny Indsigelser. Hvad Beviserne angaar, er det jo fast Praksis, at man altid kan saa Bevilling til at fremsætte ny Beviser. Hvad Indsigelserne angaar, er Sagen jo ikke afgjort med, at Bevilling kun sjældent gives, men den virkelige Tingenes Tilstand er, at Bevilling kun gives, naar der ansøres gode Grunde for, at Indsigelsen ikke er fremkommen i den foregaaende Instans, og der er det jo egentlig Praksis at se hen til, om der er modt ved Sagfører, eller om Parterne have hjulpet sig selv. Jeg tror derfor, at i Sager af denne Natur vil der vist i de fleste Tilfælde ikke være nogen Vanskelighed ved at saa disse Bevillinger, naar der overhovedet er Grund dertil. Til en vis Grad maa man ogsaa fastholde i disse Sager, at paagældende maa allerede for Konsulen anføre, hvad det er for Frifindelsesgrunde f. Eks., han vil gøre gældende; rent at lade det være for at forbeholde det til en senere Instans vilde dog ikke være rigtig; men en stor Lempelse i Afgangen til at fremsætte ny Indsigelser i Sager som disse tror jeg nok, man kan forudsætte, der vil blive vist, da der jo ikke vil være procederet ved Sagfører i første Instans.

Hvad § 4 angaar, har jeg ikke noget imod, at man ombytter „Kendelse“ med „Dom“, jeg tror i alt Fald, det vilde være bedre end at sige „Dom og Kendelse“, for det sidste vilde maaske kunne misforstås, kunne opfattes saaledes, at Konsulernes Kendelser skulde være eksigible, hvad danske

Retskendelser ikke vilde være, og det vilde dog ikke være Meningen.

Med Hensyn til Maaden, hvorpaa man vil betegne det, der skal dømmes efter, kan det gerne være, at den første ærede Taler har Ret i, at det maaske kan være rigtigere at bytte Ordene om, saaledes at der først siges, at han skal dømme „efter bedste Skønne i Overensstemmelse med de danske Love og de paa Stedet eller for Sager af den Natur gældende Sædvaner“ og dernæst „ifølge Ret og Billighed“. Meningen har jo været at holde sig til Dels til den Regel, som gives i Forordningen af 4de August 1824, § 4. Det har egentlig ikke været Meningen, at den danske Domstol, til hvilken Sagen appelleres, skulde lade være med at rette Dommen, naar den maatte siges at være urigtig efter dansk Ret, for saa vidt Realiteten angaar, men derimod gaar det jo slet ikke an at gennemføre denne Regel med Hensyn til det processuelle, thi saa vilde jo vistnok de fleste af disse Konsulatsbehandlinger være at annullere eller hjemvise. Det kan man ikke forlange, at der i Henseende til det processuelle skal have fundet en saadan nøjagtig Sagtagelse af den danske Proceslovgivning Sted som den, vi fordrer her hjemme. Derfor maa man, — og det forekommer mig ogsaa, at de højere Domstole ogsaa kunne det — her vel se hen til, om der er givet vedkommende den rimelige Udgang til at forsvare sig, som maa indrømmes enhver; men ellers vil der ikke være Spørgsmaal om at lægge en streng Maalestok til Grund ved Bedømmelsen af den processuelle Fremgangsmaade. Hvad Sagens Realitet angaar, mener jeg ogsaa, at for saa vidt man kan sige, at der efter dansk Ret skulde dømmes anderledes, tør vel nok den overordnede Domstol rette Dommen; men jeg tror nok, som den sidste ærede Taler bemærkede, at det ikke vil være saa overmaade hyppigt, at det just bliver dansk Ret, som bliver afgørende, der bliver ofte et Hensyn at tage til Stedets Sædvaner, og det er jo navnlig noget, der ofte vil komme til at spille en Rolle i civile Rets-trætter mellem indfødte paa Stedet og de Danske, og ligeledes vil det ogsaa godt kunne hende, at det bliver andre europæiske Staters Ret, som skal være afgørende. Men, som sagt, den Omredaktion, som man der maatte anse for nødvendig, tror jeg nok, man vil kunne blive enig om.

Til § 5 blev der gjort den Bemærkning, at det er en maaske noget streng, og med den nuværende danske Ret uoverensstemmende Regel, at der altid skal stilles Sikkerhed for at afværge Eksekution af Konsulardomme, og